

Statsrådets skrivelse till riksdagen om kommissionens förslag till ändring av LULUCF-förordningen och förordningen om styrningen av energiunionen

I enlighet med 96 § 2 mom. i grundlagen översänds till riksdagen Europeiska kommissionens förslag av den 14 juli 2021 till ändring av förordning (EU) 2018/841 vad gäller omfattningen, förenklingen av efterlevandebestämmelser, fastställande av medlemsstaternas mål för 2030 och kollektivt förbindande till klimatneutralitet 2035 inom markanvändning, skogsbruk och jordbrukssektorn, och förordning (EU) 2018/1999 vad gäller förbättrad övervakning, rapportering, spårning av framsteg och översyn samt en promemoria om förslaget.

Helsingfors den 30 september 2021

Jord- och skogsbruksminister Jari Leppä

Naturresursrådet Heikki Granholm

JORD- OCH SKOGSBRUKSMI-
NISTERIET

PROMEMORIA

EU/2021/0786

30.9.2021

KOMMISSIONENS FÖRSLAG TILL ÄNDRING AV LULUCF-FÖRORDNINGEN OCH FÖRORDNINGEN OM STYRNINGEN AV ENERGIUNIONEN

1 Förslagets bakgrund och mål

Kommissionen lämnade den 14 juli 2021 sitt förslag till ändring (COM(2021) 554 final) av förordning (EU) 2018/841 om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU (LULUCF-förordningen). Förslaget är ett led i det mer omfattande klimatrelaterade 55 %-paketet.

Ändringsförslaget genomför den europeiska gröna given (*European Green Deal*) samt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2021/1119 av den 30 juni 2021 om inrättande av en ram för att uppnå klimatneutralitet och om ändring av förordningarna (EG) nr 401/2009 och (EU) 2018/1999 (europeisk klimatlag).

Den gällande LULUCF-förordningen granskar beräkningen av växthusgaser inom markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk under perioden 2021–2030.

I den europeiska klimatlagen skärptes EU:s klimatmål fram till 2030 så att nettoutsläppen inom hela EU ska ha minskat med minst 55 procent från nivån 1990 senast 2030. Dessutom sattes som mål att uppnå klimatneutralitet i hela EU senast 2050. Inom markanvändningssektorn innebär detta att nettoupptaget ska ökas.

Förslaget har tre huvudsakliga mål: 1) en klimatneutral markanvändningssektor (AFOLU, *agriculture, forestry and land use*) inom hela EU senast 2035, 2) ett rättvist, flexibelt och integrerat klimatpolitiskt ramverk för markanvändningssektorn samt 3) en förenkling av reglerna.

1) Det nya målet att uppnå klimatneutralitet i markanvändningssektorn (AFOLU) inom EU senast 2035 består av två delar: Utsläppen och upptagen i LULUCF-sektorn beräknas tillsammans med jordbrukets utsläpp och hopräknade ska dessa vara noll. Jordbrukssektorns metan- och dikväveoxidutsläpp beräknas fram till 2030 som en del av ansvarsfördelningssektorn. Beräkningen av dem behandlas sålunda även i förslaget om ansvarsfördelning (COM(2021) 555 final) som ingår i 55 %-paketet. Enligt kommissionens åsikt antas markanvändningssektorn (AFOLU) 2050 binda de utsläpp som inte kan minskas genom tilläggsåtgärder i andra sektorer. Därför vill kommissionen stödja långsiktig planering inom sektorn.

2) Ett rättvist, flexibelt och integrerat klimatpolitiskt ramverk försöker identifiera medlemsstaternas olika förutsättningar att avlägsna kol. Uppnådda resultat och möjligheterna till kostnadseffektiva kolsänkor styr de specifika målen för varje medlemsstat. Medlemsstaterna ska enligt kommissionen ha möjlighet att nationellt sätta minskningsåtgärderna mellan olika sektorer i prioritetsordning och även

ha en möjlighet till bytesmekanismer mellan medlemsstaterna. Enligt kommissionen har de nationella klimat- och energiplanerna inte utnyttjat markanvändningssektorns minskningspotential varför man genom den övergripande reformen eftersträvar att koppla nyttan från markanvändningssektorn till hela ramen.

3) Det nuvarande LULUCF-beräkningssystemet är komplicerat. Kommissionen eftersträvar att minska genomförandekostnaderna genom förenkling. Avsikten är också att utveckla övervaknings- och rapporteringssystemet så att det bättre gagnar sektorns klimatrapportering

2 Förslagets huvudsakliga innehåll

I det följande beskrivs de centrala föreslagna ändringarna i förslaget. De viktigaste ändringsförslagen främjar uppnåendet av den höjda klimatambitionen i EU. I förslaget granskas i huvudsak tre perioder: 2021–2025, 2026–2030 och tiden efter 2031.

2.1 Tillämpningsområde

Under den första perioden 2021–2025 sker inga ändringar i tillämpningsområdet, utan då tillämpas den gällande LULUCF-förordningen.

Under den andra perioden 2026–2030 är tillämpningsområdet rapporterade utsläpp och upptag enligt förordningen om styrningen av energiunionen avseende växthusgasinventering och enligt rapporteringskategorierna i det gemensamma rapporteringsformatet (*Common Reporting Format*) i FN:s ramkonvention om klimatförändringar.

Efter 2031 beräknas jordbrukets andra utsläpp än koldioxidutsläpp tillsammans med markanvändningssektorn i det s.k. AFOLU-systemet, vars beräkningsregler överensstämmer med rapporteringen i FN:s ramkonvention om klimatförändringar.

2.2 Åtaganden och mål

Åtagande perioden 2021–2025

På samma sätt som i den gällande LULUCF-förordningen är medlemsstaterna skyldiga att under perioden 2021–2025 svara för att växthusgasutsläppen inte överskrider upptagen. Beräkningens görs i bokföringskategorierna enligt den nuvarande LULUCF-förordningen som summan av totala utsläpp och totala upptag. Det här åtagandet gäller endast förordningsförslagets första period, åren 2021–2025.

Medlemsstatsspecifika mål perioden 2026–2030

För den andra perioden ställs det upp ett gemensamt mål för EU för 2030 avseende sektorns nettoupptag av växthusgaser. Det föreslås vara -310 miljoner ton koldioxidekvivalenter. Med denna ändring frångår EU användningen av den s.k. no-debit-regeln och dessutom sätts det ett mål för nettokolsänkan i markanvändningssektorn.

Målet består av två delar: EU:s genomsnittliga nettoupptag 2016–2018 (-268 miljoner ton koldioxidekvivalenter) och det nettoupptag (42 miljoner ton koldioxidekvivalenter) som behövs för att uppnå -310 miljoner ton koldioxidekvivalenter.

Detta totala mål på -310 miljoner ton koldioxidekvivalenter fördelas mellan medlemsstaterna. Andelarna för medlemsstaterna har angetts genom att beräkna samtliga staters genomsnittliga nettoupptag eller nettoutsläpp åren 2016–2018 och genom att fördela nettoupptaget på 42 miljoner ton koldioxidekvivalenter på medlemsstaterna enligt statens brukade markareal i relation till brukad markareal i hela EU. Finlands andel är -17,8 miljoner ton koldioxidekvivalenter.

Dessutom föreslår kommissionen en ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1999 av den 11 december 2018 om styrningen av energiunionen och av klimatåtgärder samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 663/2009 och (EG) nr 715/2009, Europaparlamentets och rådets direktiv 94/22/EG, 98/70/EG, 2009/31/EG, 2009/73/EG, 2010/31/EU, 2012/27/EU och 2013/30/EU samt rådets direktiv 2009/119/EG och (EU) 2015/652 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 (nedan förordningen om styrningen av klimatunionen). Utifrån ändringsförslaget antar kommissionen 2025 en genomförandeförordning som anger en målbana för 2026–2029 per medlemsstat så att det mål som anges i förordningsförslaget kan nås 2030. Som grund för denna målbana används verifierade utsläpp och upptag 2021–2023.

Klimatneutralitet 2035

Under den tredje perioden, från 2031 och framåt, utvidgas LULUCF-förordningens tillämpningsområde till att omfatta även icke-koldioxidutsläpp från jordbruket (metan och kvävedioxid) i ansvarsfördelningssektorn. Därmed ska alla växthusgasutsläpp från markanvändningssektorn ingå i samma beräknings- och bokföringssystem (AFOLU). Avsikten är att den nya markanvändningssektorn (AFOLU) ska vara klimatneutral 2035 och därefter eftersträvas klimatnegativitet.

Medlemsstaterna ska i juni 2024 lägga fram sina uppdaterade klimat- och energiplaner där effekterna från jordbrukets och markanvändningssektorns utsläpp och upptag har beaktats. Utifrån dessa planer föreslår kommissionen före utgången av 2025 specifika mål för varje medlemsstat och åtgärder som inbegriper hela EU för tiden efter 2030. För målen efter 2030 görs en konsekvensbedömning och ett nytt lagstiftningsförslag.

2.3 Bokföring av produkter som lagrar kol

Kommissionen kommer att lägga till nya kategorier av produkter som lagrar kol i bilaga V. För detta antar kommissionen senare en delegerad förordning. Ändringen av artikeln om bokföringen av produkter som lagrar kol möjliggör ett koldioxidcertifieringssystem för träprodukter.

2.4 Allmän flexibilitet

Förordningsförslaget ger inte längre möjlighet att spara överskottsupptag i slutet av perioden 2021–2025. Däremot är det möjligt för medlemsstaterna att placera en del av överskottet i flexibilitetsmekanismen för markanvändning (beskrivs nedan).

Medlemsstaterna är skyldiga att rapportera vinster av handel med överskottsupptag och dessa vinster ska investeras i klimatprojekt.

2.5 Flexibilitet för brukad skogsmark

Tidsmässigt begränsas tillämpningen av artikeln om flexibilitet för brukad skogsmark i den gällande LULUCF-förordningen till den första perioden 2021–2025. I artikel 13b i förordningsförslaget anges flexibiliteterna 2026–2030.

2.6 Extra kompensation

Artikeln om extra kompensation behandlar den särskilda flexibilitet som Finland kan använda sig av och som fastställdes i samband med den nuvarande LULUCF-förordningen. Artikeln syftar till att tydliggöra tolkningen av den särskilda flexibiliteten.

Finland har möjlighet att som särskild flexibilitet utnyttja 5 miljoner ton koldioxidekvivalenter under perioden 2021–2025. Det är hälften av den gällande LULUCF-förordningens 10 miljoner ton koldioxidekvivalenter som fastställdes för perioden 2021–2030. Den särskilda flexibiliteten i den gällande LULUCF-förordningen tillämpas inte längre efter 2026 då beräkningssättet ändras. Flexibilitet avseende rapporterad förändrad markanvändning från skog till annan mark beaktas endast till utgången av 2017. Kommissionens promemoria anger inga motiveringar för denna begränsning. Dessutom förutsätts att Finland inte har använt enheter i handel eller sparat dem till nästa period.

2.7 Flexibilitet för markanvändning 2026–2030

Artikeln om flexibiliteten för markanvändningen 2026–2030 ersätter artikel 10 i den gällande LULUCF-förordningen, som behandlar bokföring av naturstörningar, och ersätter från och med 2025 även artikel 13 i den gällande LULUCF-förordningen om flexibilitet för skogsmark när beräkningssystemet förändras.

Under perioden 2026–2030 kan flexibilitetsmekanismens enheter användas i alla markanvändningskategorier, dvs. den är inte begränsad endast till skogsmark. För de landsvisa flexibiliteter som anges i bilaga VII till den gällande LULUCF-förordningen är hälften i användning under perioden 2026–2030.

De enheter som inte används kan genom kommissionens beslut och via registret tilldelas medlemsstater som har påvisat att behovet beror på naturkatastrofer.

2.8 Förvaltning av målen

Förslaget innehåller ett strafförfarande om en medlemsstat inte uppnår sitt mål: Om medlemsstaten inte uppnår sitt mål för 2030, läggs den andel som saknas multiplicerad med 1,08 till medlemsstatens rapporterade växthusgasutsläpp nästa år.

2.9 Ändring av förordningen om styrningen av energiunionen (EU) 2018/1999

De föreslagna ändringarna i den gällande LULUCF-förordningen medför behov av ändringar även i den gällande förordningen om styrningen av energiunionen (EU) 2018/1999 eftersom den innehåller bestämmelser om övervakningen och rapporteringen av växthusgasutsläpp och växthusgasupptag samt av medlemsstaternas mål.

Den föreslagna ändringen i artikel 4 i förordningen om styrningen av klimatunionen kopplar medlemsstaternas mål för 2030 och klimatneutralitetsåtagandet 2035 till förordningen om styrningen av energiunionen. Den föreslagna ändringen i artikel 38 i förordningen om styrningen av klimatunionen stöder användningen av nationella inventeringsdata när målbanan för de nationella målen 2026–2030 anges. Ändringen i bilaga V del 3 i förordningen om styrningen av klimatunionen ger ytterligare åtgärder för att förbättra noggrannheten i övervakningen och rapporteringen.

2.10 Behörighet som överförs till kommissionen

I artikel 4.3 i förslaget föreslår kommissionen att den kommer att anta en genomförandeakt om medlemsländernas linjära målbanor för växthusgasutveckling och årliga upptagsmål. Med tanke på genomförandeförordningen granskar kommissionen de nationella växthusgasinventeringarna 2021, 2022 och 2023 som utgör grund för målbanan.

Enligt artikel 9.2 i förslaget föreslår kommissionen att den antar en delegerad förordning som gäller en ändring från bokföring av träprodukter till kolinlagrande produkter. Enligt kommissionen utvidgar detta de produktkategorier vilkas kolbindningseffekt tas med i bokföringen av växthusgaser.

I artikel 15.1 i förslaget föreslår kommissionen att den kommer att anta genomförandeförordningar med vilka kommissionen anger verksamheten för register i enlighet med förordningen om styrningen av energiunionen. Registren omarbetas att gälla medlemsstaternas utsläpp och upptag i bokförings- och rapporteringskategorierna, tekniska korrigeringar som avser medlemsländernas målbanor 2026–2029, flexibiliteterna och straffförfarandena i förslaget.

3 Förslagets rättsliga grund och förhållande till proportionalitets- och subsidiaritetsprincipen

I artiklarna 191–193 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) stärks och anges EU:s behörighet på klimatförändringens område. Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 192.1 i EUF-fördraget: Europaparlamentet och rådet ska i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén besluta om vilka åtgärder som ska vidtas av unionen för att uppnå de mål som anges i artikel 191. I enlighet med artikel 191 i EUF-fördraget främjar Europeiska unionen uppnåendet bl.a. av följande mål: att bevara, skydda och förbättra miljön, att främja åtgärder på internationell nivå för att lösa regionala eller globala miljöproblem, särskilt för att bekämpa klimatförändringen.

Statsrådet anser att förslagets rättsliga grund är adekvat.

Klimatförändringen är ett gränsöverskridande problem som inte kan lösas genom enbart nationella eller lokala insatser. Klimatåtgärderna ska samordnas på EU-nivå och, om möjligt, på global nivå. Enligt kommissionen är åtgärderna på EU-nivå motiverade med stöd av proportionalitetsprincipen på det sätt som anges i artikel 5 i EUF-fördraget. Kommissionen anser dessutom att åtgärder på EU-nivå bidrar till kostnadseffektivitet i uppnåendet av utsläppsmålen för 2030 och de långsiktiga målen.

Kommissionen anser att förslaget överensstämmer med proportionalitetsprincipen eftersom förslaget begränsas till nödvändiga åtgärder som behövs för uppnåendet av EU:s utsläppsminskningsmål på ett kostnadseffektivt sätt som samtidigt säkerställer rättvisa och beaktar miljöläget.

Statsrådet anser att kommissionens förslag är förenligt med proportionalitets- och subsidiaritetsprinciperna.

4 Förslagets konsekvenser

I det här skedet är det svårt att bedöma förslagets alla konsekvenser för Finland. De beror på omständigheter som gäller den slutliga användningen av flexibiliteterna och de sektorsvisa åta-

gandena. Dessa preciseras när hela 55 %-paketet behandlas vidare. Också variationerna i markanvändningssektorns utsläpps- och upptagsändringar, som anknyter till naturprocesserna, marknadsutvecklingen och utvecklingen av rapporteringsdata, försvårar bedömningen av förslaget exakta konsekvenser.

I utredningen Ett klimatneutralt Finland 2035 – klimat- och energipolitiska åtgärder och konsekvenser (den s.k. HIISI-utredningen) bedöms storleken på den finska markanvändningssektorns sänka 2030 bli -16,5 miljoner ton koldioxidekvivalenter med nuvarande åtgärder. Utredningen är beställd av statsrådet. Den skyldighet Finland åläggs i förordningsförslaget inför 2030 (-17,754 miljoner ton koldioxidekvivalenter) är större, så endast de nuvarande åtgärderna enligt scenariot i utredningen räcker inte till för att fullfölja vårt EU-åtagande.

I enlighet med statsminister Sanna Marins regerings riktlinjer uppnås med tilläggsåtgärderna inom markanvändningssektorn en nettomängd motsvarande en årlig utsläppsminskning på minst 3 miljoner ton koldioxidekvivalenter 2035. Åtgärder som siktar till utsläppsminskningar och upptagsökningar bereds, som framöver kommer att genomföras i enlighet med klimatplanen för markanvändningssektorn. Klimatplanen för markanvändningssektorn ska enligt planerna bli klar i slutet av 2021. Vissa åtgärder genomförs redan, bl.a. ökad askgödsling på torvmark och stöd för beskogning av impediment, och i Forsstyrelsens ägarpolitiska riktlinjer poängteras klimatet.

Enligt förslaget ska beräkningssystemet förenklas och målet är samtidigt att även minska medlemsstaternas administrativa kostnader för rapporteringen genom att harmonisera rapporteringen i enlighet med de internationella kraven på rapportering av växthusgaser. De siffror kommissionen uppger i sin konsekvensbedömning avviker emellertid något från den nationellt tillämpade rapporteringen. Skillnaden gäller definitionen av brukad markareal som använts som grund för fördelningen av målet för markanvändningssektorn på de olika medlemsstaterna. För Finlands del leder skillnaden till ett 0,053 miljoner ton koldioxidekvivalenter större mål för sänkan än om arealerna i rapporteringsanvisningen för växthusgasutsläpp från den mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) skulle användas.

Rapporteringsskyldigheterna i förordningsförslaget och dess bilaga 3 medför enligt en preliminär bedömning avsevärt mer beräknings- och rapporteringsarbete för de nationella organisationer som ansvarar för inventeringssystemet (Naturresursinstitutet och Statistikcentralen).

Förslaget medför inga ändringsbehov i den nationella lagstiftningen.

5 Ålands behörighet

Med stöd av 18 §, 10 (natur- och miljövard), 15 (jord- och skogsbruk) och 22 (näringsverksamhet) punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har landskapet lagstiftningsbehörighet i ärendet.

6 Behandling av förslaget i Europeiska unionens institutioner och de övriga medlemsstaternas ståndpunkter

Förordningsförslaget behandlas av miljørådet och en underställd miljöarbetsgrupp. Förslaget lades fram för miljöarbetsgruppen vid sammanträden i juli.

Miljöarbetsgruppen börjar behandla förslaget den 10 september 2021.

Europaparlamentets tidschema för behandlingen och dess rapportör är ännu inte kända.

I detta skede finns inte information om de övriga medlemsstaternas ståndpunkter.

7 Nationell behandling av förslaget

Kommissionens förslag presenterades för jordbruks- och livsmedelssektionen (EU18) och skogssektionen (EU14) den 16 juli 2021.

Kommissionens förslag presenterades för miljösektionen (EU23), jordbruks- och livsmedelssektionen (EU18), skogssektionen (EU14), trafiksektionen (EU22), energi- ja Euratomsektionen (EU21), budgetsektionen (EU34) och sektionen för skatter (EU9) vid ett gemensamt möte i bred sammansättning den 11 augusti 2021.

Kommissionens förslag presenterades för skogssektionen (EU13) den 16 augusti 2021.

Ett utkast till U-skrivelsen behandlades i ett skriftligt förfarande av jordbruks- och livsmedelssektorn (EU18), skogssektorn (EU14) och miljösektorn (EU23) den 25–26 augusti 2021.

EU-ministerutskottets behandling ägde rum den 24 september 2016.

8 Statsrådets ståndpunkt

I samband med behandlingen av E-skrivelsen om kommissionens meddelande om 55-beredskapspaketet drog EU-ministerutskottet (3.9.2021) upp riktlinjer om att Finland som en del av Europeiska unionen har förbundit sig till klimatavtalet från Paris. Målet förutsätter att klimatåtgärder byggs upp på lång sikt på så vis att EU:s klimatneutralitet uppnås på ett socialt, ekonomiskt och ekologiskt hållbart sätt före år 2050. Som en del av detta mål anser statsrådet det vara viktigt att man som ett slutresultat av förhandlingarna om 55-beredskapspaketet som en helhet uppnår ett klimatmål på minst 55 procent år 2030, vilket även kan överskridas.

Förslagen i beredskapspaketet har flera korsvisa effekter och statsrådet betonar att upprätthållandet av beredskapspaketets ambitionsnivå i sin helhet ska säkerställas.

Statsrådet anser det viktigt att förhandlingarna framskrider i snabb takt för att det ska finnas tillräckligt med tid för genomförandet. Samtidigt understryker statsrådet att 55-beredskapspaketet även styr EU:s övergång till en klimatneutral ekonomi. Övergången ska genomföras på ett socialt, ekonomiskt och ekologiskt hållbart, effektfullt och kostnadseffektivt sätt med beaktande av synpunkter som anknyter till förebyggande av naturförluster, digitalisering samt rättvisa i övergången.

Statsrådet utvärderar förslagen ur synvinkeln för nationell och europeisk helhetsnytta. Utöver climateffekterna ska förslagen på ett mångsidigt sätt beakta konsekvenserna för bland annat konkurrenskraften, statens totalinkomst och Finlands betalningar till EU. Dessutom är det viktigt att systematiskt utvärdera beslutens konsekvenser för medborgarnas välfärd.

Statsrådet betonar att sänkorna har en betydande, men begränsad roll för att bekämpa klimatförändringen.

Statsrådet anser att man i LULUCF-förslaget bör uppmuntra till att stärka lager och sänkor bättre än i den gällande lagstiftningen samt göra det möjligt att beakta dem i ansvarsfördelningssektorn i form av flexibiliteter som i det nuvarande systemet. Finland anser det vara viktigt att markanvändningssektorns kolsänkor och lager beaktas på ett sanningsenligt sätt i klimatberäkningarna. Kommissionens förslag motsvarar dessa utgångspunkter.

Statsrådet konstaterar att förordningsförslaget inte förefaller leda till ett system där andra länders utsläppsminskning mål kompenseras med hjälp av Finlands sänkor. Statsrådet anser dock att den allmänna principen enligt vilken det i regleringen av LULUCF-sektorn på EU-nivå inte ska skapas en situation där något land kan dra nytta av Finlands skogssänkor och med deras hjälp underlätta att genomföra utsläppsminskningar fortfarande är viktig även i de fortsatta förhandlingarna.

8.1 Perioden 2021–2025

Statsrådet anser det vara bra med tanke på lagstiftningens förutsägbarhet att man under perioden 2021–2025 fortsättningsvis tillämpar beräkningssättet enligt den gällande LULUCF-förordningen. Statsrådet anser det vara positivt att användningen av den särskilda flexibilitet som Finland beviljats tydliggörs i kommissionens förordningsförslag.

8.2 Perioden 2026–2030

Statsrådet understöder kommissionens förslag om ett enklare beräkningssystem som baserar sig på de utsläpps- och upptagsdata som markanvändningssektorn rapporterar. Användningen av rapporteringsdata i uppföljningen av LULUCF-förordningen gör beräkningen av utsläpp och upptag i markanvändningssektorn tydligare samt underlättar den administrativa börda som rapportering och beräkning orsakar.

Statsrådet konstaterar att den mängd upptag i sänkor som ska räknas till godo i målet för minskning av nettoutsläppen till år 2030 i enlighet med EU:s klimatlag är -225 miljoner ton koldioxidekvivalenter. Statsrådet konstaterar dessutom att upptagsmålet på -310 miljoner ton koldioxidekvivalenter i förslaget till ändring av LULUCF-förordningen är högre än den hopräknade nettosänka som medlemsstaterna har rapporterat för de senaste åren (i genomsnitt 268 miljoner ton koldioxidekvivalenter under åren 2016-2018). Målet bidrar till att sänkorna stärks som ett led i genomförandet av klimatavtalet från Paris och uppnåendet av klimatneutralitet i EU senast 2050. Statsrådet kan godkänna det föreslagna för EU gemensamma och förpliktande målet på -310 miljoner ton koldioxidekvivalenter, men förordar inte att det justeras uppåt i de fortsatta förhandlingarna om det förslag kommissionen nu lagt fram. Statsrådet understryker att klimatlagstiftningens primära mål ska vara att minska utsläppen.

Statsrådet anser det vara viktigt att varje medlemsstat ansvarar för att de medlemsstatsspecifika mål som angetts för sänkorna uppnås.

Statsrådet anser att kommissionens motiveringar i förslaget till hur de medlemsstatsspecifika målen för sänkor anges är förståeliga. Det åtagande som ställs för Finlands del på -17,754 miljoner ton koldioxidekvivalenter för 2030 är i linje med Finlands eget nationella klimatneutralitetsmål. Statsrådet anser att det åtagande som kommissionen föreslår för Finland för 2030 och som finns inskrivet i förordningen är tillräckligt och ser inga grunder för en kvantitativ ökning i de fortsatta förhandlingarna om det förslag kommissionen nu lagt fram. Statsrådet anser att det dessutom vore bra att sätta uppnåendet av klimatneutralitet inom markanvändningssektorn senast 2030 som mål för samtliga medlemsstater. Statsrådet kan dock godkänna en medlemsstatsspecifik angivelse enligt bilaga 2 som en del av helhetslösningen för 55 %-paketet.

På grund av att åtgärderna inom markanvändningssektorn är långsiktiga till sin natur och för att regleringen ska bli förutsebar anser statsrådet det vara nyttigt att målbanan för sänkorna 2026–2029 anges redan vid behandlingen av detta förordningsförslag. På det sättet finns det inte behov av de genomförandeförordningar som kommissionen föreslår i artikel 4.3 om medlemsstaternas linjära målbanor och årliga upptagsmål. De granskningsperioder och det delningsättet som

valts i kommissionens förslag för det medlemsstatsspecifika angivandet kan leda till betydande skillnader i målnivån för de olika länderna. Statsrådet konstaterar dessutom att beräkningssystemen i markanvändningssektorn ska beakta riskerna, osäkerheterna och de årliga variationerna i beräkningen och åtgärderna. Statsrådet anser det vara nödvändigt att granska beaktandet av eventuella naturkatastrofer i beräkningen och är öppet för att granska kommissionens förslag till nya flexibiliteter för markanvändningen. Statsrådet konstaterar att flexibiliteterna inom markanvändningssektorn och ansvarsfördelningssektorn ska utredas ytterligare när behandlingen går vidare.

Statsrådet konstaterar att rapporteringen och övervakningen av markanvändningssektorn ska vara så ändamålsenlig och kostnadseffektiv som möjligt och i enlighet med anvisningarna från FN:s klimatpanel/mellanstatliga panelen om klimatförändring (IPCC) och rapporteringspraxis enligt FN-klimatkonvention. Sålunda kommer statsrådet att bedöma utvidgningen av rapporteringsskyldigheten som kommissionen föreslår i bilaga 3 vid den fortsatta förhandlingen i relation till den extra börda den eventuellt medför för medlemsstaterna.

8.3 Perioden 2031–2035

Statsrådet instämmer i kommissionens bedömning att det är en utmanande uppgift att minska utsläppen från jordbruket. Statsrådet är berett att granska kommissionens förslag om en ändring av arkitekturen för den klimatberäkning genom vilka jordbrukets utsläpp i ansvarsfördelningssektorn tillsammans med utsläppen och upptagen i markanvändningssektorn förs över till den gemensamma AFOLU-sektorn efter 2030. Användningen av AFOLU-sektorn i beräkningen möjliggör en mer övergripande granskning av klimatåtgärderna i jordbruket eftersom dessa för närvarande granskas som en del av såväl ansvarsfördelnings- som LULUCF-sektorn.

Statsrådet är berett att granska en noggrannare utveckling av beräkningssättet i AFOLU-sektorn utifrån kommissionens kommande förslag. Statsrådet tar ställning till förslaget när kommissionen lägger fram det. Det är viktigt att försöka säkerställa att alla länder främjar klimatåtgärder inom alla sektorer.

8.4 Ståndpunkter till kommissionens behörighet avseende artiklarna 9 och 15

Statsrådet anser att de bemyndigandebestämmelser som ingår i förslaget ska vara tydliga och exakt avgränsade. I princip uppfyller de föreslagna delegeringsbestämmelserna och genomförandebestämmelserna om artikel 9.2 och artikel 15.1 dessa krav och är motiverade. Deras lämplighet bedöms emellertid noggrannare vid den fortsatta behandlingen.